

N:o 114.

Af Herr **P. Olsson**: *Om dels ändring af 156 § i Tullstadgan af den 7 December 1860 och dels underdånig anhållan hos Kongl. Maj:t om utverkande på ministeriel väg hos Kongl. Danska regeringen af förändringar i de för utförsel af bränvin och sprit i Danmark nu gällande stadganden.*

Det moraliska och ekonomiska elände, som i vissa trakter af Skåne uppkommer genom den beklagansvärda spritsmugglingen, hvilken bedrifves vid de Svenska kusterna af Öresund, är ett ämne, på hvilket den med förhållandena bekante icke kan tänka utan djup smärta. Följderna utaf denna sorgliga spritsmuggling äro lika beklagansvärda som uppenbara. Unga och gamla af båda könen tyckas vara så inöfvade i denna demoraliserande rörelse, att det synes som om den hade blifvit deras andra natur, på samma gång de tyckas föreställa sig, att blott de kunna undslippa lagens straff, hafva de i detta afseende ingenting att förebrå sig. Men ej nog dermed att de som utöfva denna beklagansvärda handtering blifva demoraliserade, utan äfven de, som köpa och förtära denna sprit, komma i armod och fattigdom. Mången fattig koja, som ofta saknar det dagliga brödet, erbjudes af dessa från fisklägena kringströfvande bränvinsförsäljerskor rusdrycken, till ett pris som för den fattige arbetaren är lika frestande som hans begärelse efter bränvin beklagligtvis är stark. Huru månget hem, i hvilket arbetsamhet och trefnad kunde råda, hemsökes icke nu af fattigdom och nöd? Huru många bittra tårar måste icke en fattig moder tillsammans med sina hungerande barn utgjuta, huru många hugg och slag få de icke uppbära af en rusig och vildsint fader, sedan tilltållet och begärelsen öfverväldigat honom och bringat den för flitige och ordentlige dagakarlen, handtverkaren och jordbrukaren i fyllerilasten? Så sannt och så beklagligt detta förhållande är, så stora kunna visserligen svårigheterna vara att få det onda häfadt. Försök måste likväl göras. Det ifrågavarande eländet kan hafva många orsaker, men säkert är, att större delen af det onda härleder sig
ifrån

ifrån den ofta nämnda spritsmugglingen. Ty här kan man med allt skäl tillämpa det gamla ordspråket: tillfället gör tjufven. Så gör också tillfället att dagligen erbjudas bränvin mången drinkare. Väl är det sannt, att dryckenskapslasten är i aftagande, men det lärer väl å andra sidan icke heller kunna förnekas, att den ännu utgör en kräfta som fräter på vårt folks både andliga och kroppsliga krafter.

Beträffande nu sättet, på hvilket ifrågavarande spritsmuggling skulle kunna, om icke helt och hållet förhindras, åtminstone betydligt försvåras, så kan man utan tvifvel gå två vägar. Den ena vägen är att skärpa de lagparagrafer, som innehålla straffbestämmelser för den, som blifvit beträdd med smuggeri af sprit. Den andra: att på ministeriel väg söka förmå Danska Regeringen vidtaga sådana åtgärder, hvarigenom utförandet af sprit från de Danska till de Svenska hamnarne kontrolleras. Denna sednare åtgärden torde med fästadt afseende på det vänskapliga förhållande, i hvilket Sverige står till Danmark, vara den lättaste, liksom den utan allt tvifvel skulle blifva den kraftigaste. Som bekant torde vara, medgifver nemligen Danmark s. k. drawback för allt bränvin, som till utrikes ort utföres, huru ringa än qvantiteten är; hvilket förorsakar, att tillverkaren af sprit kan sälja varan till ett pris, som lemnar ej ringa vinst för köparen då han insmugglar den i Sverige. Under år 1868 har vid Helsingborgs tullkammare-distrikt i beslag tagits ej mindre än 572 kärl innehållande 3,874 kannor sprit. Till Danmark hafva under samma år utskeppats 2,200 tomma spritkärl, hvilka utan allt tvifvel blifvit lurendrejade in fyllda med sprit. Läger man här till all den sprit, som insmugglats på flaskor och blåsor, så blir det quantum, som på denna olagliga väg införts ensamt i Helsingborgs tullkammardistrikt, till stor skada för vårt folk och till ej ringa men för statskassan, högst betydligt, efter all sannolikhet uppgående till 20 à 30,000 kannor. Frågan torde derföre af mer än ett skäl förtjena Riksdagens synnerliga uppmärksamhet.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra får jag föreslå:

att Riksdagen dels för sin del ville besluta, att 156 § i Kongl. Maj:ts nådiga Tullstadga af den 7 December 1860 måtte få följande förändrade lydelse:

Eho, som med slik förbrytelse beträdes, böte första gången godsets hela värde. Föröfvar han sådan förbrytelse andra gången, böte godsets dubbla värde. Kommer han åter tredje gången eller oftare, plikte godsets tvådubbla värde och straffes derjemte med fängelse i

sex månader till högst två år efter omständigheterna, under hvilken tid han till allmänt arbete hållas bör.

Det öfriga af paragrafen oförändrad.

dels hos Kongl. Maj:t i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes på ministeriel väg hos Danska Regeringen utverka ändring i Danmarks för utförsel af bränvin och sprit gällande lagar, i hufvudsaklig syftning som här nedan sägs:

1:o att, vid utförsel af bränvin och sprit från Danska hamnar, den nu gällande drawback icke må beviljas för mindre qvantitet än 100 Danska potter;

2:o att sådan drawback icke utbetalas, innan vederbörligt bevis företes, att nämnda sprit eller bränvin blifvit i utländsk hamn införtullad.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1869.

P. Olsson
från Helsingborg.

N:o 115.

Af Herr **P. Olsson**: *Om utvidgande af Engelholms tvåklassiga pedagogi till treklassigt elementarläroverk.*

Emedan lärjungeantalet vid Engelholms pedagogi, hvilket höstterminen 1866, då läroverket blef utvidgadt till tvåklassigt, utgjorde tretiosju, termin efter termin så tilltagit, att detsamma (enligt bilagan Litt. A) under sistlidne hösttermin utgjorde *sextiotre*, och läroverket således, hvad lärjungarnes antal angår, *öfverträffar ej blott hvarje tvåklassigt elementarläroverk i riket utan till och med flertalet af de treklassiga elementarläroverken;*